

Een kleine Complottheorie

Een kleine Complottheorie

The Great Reset

Cees de Reus

Schrijver: Cees de Reus

Coverontwerp: m.m.v. Leander Schmets

ISBN: 9789464808988

© Cees de Reus

E-mail: borracho2000@hotmail.com

Lees ook van Cees de Reus

Rond de wereld met een glimlach.

Vierde uitgave, Brave New Books

Italië met een glimlach.

Tweede uitgave. Brave New Books

Um die Welt mit einem Lächeln

Duitse uitgave, Delius Klasing Verlag

Een dorp van toen

Eerste uitgave, Brave New Books

De toevallige ontdekking van Paaseiland

Eerste uitgave, Brave New Books

Johnny and Jones, van tieneridool tot nazislachtoffer

Eerste uitgave, Brave New Books

We hebben nieuwe complottheorieën nodig.

Vele oude zijn waar gebleken.

Inhoud

Proloog	9
Julia	15
Romeo	31
Het gemaskerd Bal	43
Het Geheim van de Kluis	59
<i>Het Manuscript</i>	65
Klaus Schwab	65
Angela Merkel	77
Bill Gates	83
Het World Economic Forum	91
Anthony Fauci	101
Europa	109
De Val van de Muur	115
Young Global Leaders	119
Bill & Melinda Gates Foundation	125
De Presidentsman	135

De Mexicaanse Griep.....	143
Gain of Function	149
De Financiële Crisis	155
Kernenergie in de ban	163
Immigratie en Islam.	169
Klimaat en Energie.....	187
De Griekenland Crisis.....	199
De nieuwe Religie.....	209
Event 201	219
Corona.....	229
Covid 19, de Great Reset	253
Het Vaccin.....	259
Klaus' groene Kaartenbak.....	285
De Chaos	289
Epiloog.....	305
Terug naar Toen.....	309
De Poort der Bezitlozen	317
Bibliografie	323
Selectie geraadpleegde bronnen.....	325

Proloog

Met veel moeite had ik een baan gekregen bij een regionaal dagblad in de kop van Noord Holland. Een letterlijk en figuurlijk gesproken in het vak vergrijsde hoofdredacteur heette mij op de eerste werkdag welkom. Hij zat in een glazen hok achter een bureau vol paperassen en twee overvolle asbakken. Hij bromde:

'Welkom. Een bureau heb je niet, maar dat heb je ook niet nodig. Je moet eropuit. Je begint met de overlijdensgevallen. Dat is het makkelijkste. Je hoeft er geen interviews te maken, want ze zwijgen toch als het graf.'

Hij moest onbedaarlijk lachen om zijn eigen grap en ik knikte begrijpend terwijl zijn lachen overging in een adembenemende hoestbui.

‘Maar hoe kan ik het vak leren. De dood lijkt me een saai onderwerp.’

‘Ah, ha,’ schamperde mijn nieuwe baas en drukte nog na hoestend zijn sigaret uit in een van de volle asbakken,

‘nog groen achter de oren en mijnheer vindt het opgedragen onderwerp een dooie boel. Wilde waarschijnlijk liever de huwelijken doen. Maar goed, een gezonde eerzucht kan geen kwaad. Ik geef je nog een andere opdracht. Een opdracht om een heikel onderwerp te onderzoeken en daar schrijf je een verhaal over. Ken je een man die Klaus Schwab heet?’

vroeg hij en stak een nieuwe sigaret op die hij tussen zijn bruin gerookte vingers klemde en vervolgens liefdevol naar zijn mond bracht. Hij nam met zijn ogen dicht genoeglijk een flinke trek en blies vervolgens langzaam de witte rook uit.

‘Nooit van gehoord,’ antwoordde ik bedremmeld.

‘Precies, zo begint elk goed verhaal.’

Hij boog samenzweerderig met zijn hoofd over het bureau en hulde mij in een dichte wolk van sigarettenrook.

‘Er doen geruchten de ronde dat hij een machtig man is, die op de achtergrond vele touwtjes in handen heeft. Bij het grote publiek is hij onbekend, maar hij heeft, hoor je hier en daar, grote invloed op het toekomstige leven van

eenvoudige burgers zoals jij en ik omdat hij hechte banden heeft met het bedrijfsleven en vele, vele politici bespeelt om geheimen doelen door te zetten. Zoek uit of er een story in zit en bijt je dan vast. Door een onderwerp grondig te onderzoeken word je een goeie journalist. En kom niet over een paar maanden al met een slap lulverhaal terug.'

Zo begon mijn loopbaan als journalist met wat ze later een complottheorie zouden noemen. Mijn oude hoofdredacteur kende het woord niet en ik toen ook niet maar ik wist waar ik naar moest zoeken. Ik had geen flauw idee wat er allemaal op mij af zou komen. Indertijd was ik net twintig en nu ben ik dik in de tachtig en heb in de tussentijd heel wat onderzocht. Het onderwerp bleek ingewikkeld en weerbarstig te zijn en ik ben dus zeker niet na een paar maanden met mijn verhaal teruggegaan naar mijn rokende redacteur. Sterker nog. Hij heeft zijn hele leven moeten wachten op het gevraagde artikel, als hij temminste zijn eerste opdracht aan mij niet al lang was vergeten. Inmiddels is hij al sinds geruime tijd overleden. Ik heb zijn necrologie mogen schrijven, een postuum eerbetoon aan de man van wie ik geleerd heb een perfecte necrologie te schrijven en die met de simpele vraag: 'ken jij Klaus

Schwab', mijn verdere leven voor een aanzienlijk deel heeft bepaald met dit ongelofelijke manuscript als resultaat.

Na lang wikken en wegen heb ik besloten het manuscript niet te publiceren, omdat ik nog steeds niet met zekerheid weet of ik een complotdenker ben of niet. Is het verhaal dat ik heb opgetekend een complottheorie? Zijn de historische gebeurtenissen die ogenschijnlijk niets met elkaar te maken hadden, maar elkaar wel hebben beïnvloed en zelfs versterkt, puur toeval geweest of is er toch ergens een verband, een sturing. Is de chaos die nu is ontstaan, waardoor oorlogen en burgeroorlogen zijn uitgebroken en de wereld uit het evenwicht is geraakt, uitsluitend het gevolg van onvermogen, van domheid zelfs? Het zou kunnen. Maar zo dom kunnen bestuurders van landen en grote bedrijven toch niet zijn? Maar als zo vele duidelijk verkeerde beslissingen niet uit domheid of gebrek aan basiskennis zijn genomen, moet dan de conclusie niet zijn dat er opzet in het spel geweest is? Zouden al die schijnbaar toevallige gebeurtenissen die ik beschreven heb en die allemaal op zich tot hetzelfde doel hebben geleid, namelijk naar een complete chaos, misschien toch met elkaar verband kunnen houden? Als je over die vraag nadenkt, ben je dan een complotdenker? Of, als je niet over

die vraag wilt nadenken omdat het absurd lijkt, ben je dan misschien naïef?

Ik ben als beginnend journalist decennia geleden begonnen met onderzoek naar een man achter de schermen en zag steeds meer dwarsverbanden die alle in de richting leken te wijzen van wat Klaus Schwab later in alle openheid en duidelijkheid de 'Great Reset' noemde. Misschien ben ik inderdaad in de loop van de tijd een complotdenker geworden. Als dat zo is heeft de publicatie van dit manuscript weinig zin en kunnen we elke discussie over dit boek, CHAOS, de Great Reset, bij voorbaat uitsluiten als zijnde onzinnig. Een complottheorie is immers per definitie absurd en dus niet waar, tenzij...maar dat komt pas veel later.

Julia

Het was de laatste dag van de maand augustus van het jaar 2113. Julia Haarman klopte een restje sneeuw van haar lange bruine bontmantel, gooide haar muts en wanten op een stoel en schudde haar korte zwarte haar. Ze had een heerlijke zomervakantie in de *Lofoten* gehad samen met haar trouwe bediende Mina, mijmerde ze nog nagenietend. Op dat moment ging de glimmende stalen deur van de *tube* weer open en stapte Mina de kamer binnen. Het was haar eerste reis zo ver buiten Amsterdam geweest.

‘Dat ging retesnel, zèg,’
proestte zij vol verbazing. Julia moest lachen, ze moest vaak lachen om de rake opmerkingen van Mina, die ze in plat Amsterdams en met een bloemrijke woordkeuze er moeiteloos uitflapte.

Julia verbaasde zich ook telkens weer over de waanzinnige snelheid van de *tube*. Nog geen minuut geleden was ze in het verre Noorwegen door de deur van het transportsysteem gestapt en nu stond ze al in de kamer in het grote woonhuis

in de Gouden Bocht van de Keizersgracht in Amsterdam. Hoe het mogelijk was begreep ze niet echt. Voor het verzenden van voorwerpen werd de transporttechniek al veel langer gebruikt. De te verzenden delen werden in moleculen gesplitst, digitaal verzonden en op de plaats van bestemming door een digitale transformator weer in elkaar gezet tot het voorwerp weer klaar stond, precies zoals het verzonden was. Door de toepassing van de kwantumtheorie was er een enorme stap voorwaarts gemaakt in de computertechniek en vooral in de rekensnelheid waardoor men nu ook zoiets gecompliceerd als een mens kon splitsen en weer in elkaar zetten in een mum van tijd. Het ging altijd goed. Ze had tenminste nog nooit gehoord dat een mens op de plaats van bestemming aankwam en er delen ontbraken of erger nog dat er bijvoorbeeld een hoofd aan een arm zat. Nou ja, als dat wel zo zou zijn, zorgde de censuur er wel voor dat er zo'n gebeurtenis niet in de media verscheen. Hoewel zij tot de heersende klasse behoorde en vele privileges had, wist ze wel degelijk dat het gewone volk in de ijzeren greep van het *Groot Algoritme* zat en in grote onwetendheid leefde. De kennis die de gewone man over de gebeurtenissen in de wereld had, was uitsluitend gebaseerd op hun chip en wat hij of zij uit de volkomen gelijk geschakelde media kon

opmaken. Onwillekeurig voelde ze even aan haar hoofd. Maar alles zat op de goede plaats.

Ze keek naar de gracht die bedekt was met een dikke laag sneeuw waardoor je niet kon zien dat het water nagenoeg verdwenen was. Ze volgde met haar ogen een eenzame sneeuwvlok die besluiteloos voor het grote raam dwarrelde. Reizen gaat tegenwoordig inderdaad makkelijk en kost nauwelijks nog tijd. Haar grootvader had haar ooit verteld hoe het reizen vroeger ging. Met een vliegtuig waar ze honderden mensen in propten die in een kleine ruimte opgesloten zaten voor een tocht door het luchtruim die uren duurde. Naar New York, waar je in opa's tijd nog probleemloos naar toe kon, was je zes, zeven uur onderweg. Ze moest er niet aan denken.

Nog niet zo lang geleden had ze in een openluchtmuseum zo'n vliegmachine gezien. Tijdens de rondleiding was ze in de cabine geweest waar de museumbezoekers in de stoelen mochten gaan zitten. Na een paar minuten had ze het al Spaans benauwd gekregen en was ze dolblij toen ze weer buiten stond en met volle teugen de frisse Hollandse vrieslucht kon inademen.

Ze dacht vaak over vroeger na en probeerde te begrijpen hoe haar voorouders geleefd en vooral hoe ze gedacht hadden. Hoe was het mogelijk dat de mensen indertijd door de media en de overheid bijna zonder uitzondering op het verkeerde been gezet konden worden. In de eerste decennia van de 21e eeuw was het toch nog steeds mogelijk, misschien met wat moeite, de waarheid te achterhalen. Het *Groot Algoritme* bestond immers nog niet. Misschien bestond er wel al een voorloper op de tegenwoordige censuur maar de mensen hadden toen nog steeds de vrijheid van meningsuiting en hadden de mogelijkheid vrij te denken zonder dat daar strenge straffen op stonden. Ze konden zelfs protesteren maar het volk had zich kennelijk gedwee laten leiden.

Ze keek verstrooid naar buiten naar de langzaam vallende sneeuwvlokken. De maand september stond voor de deur. Hoe hadden de mensen vroeger kunnen denken dat het klimaat warmer zou worden en vooral dat ze als mensen die opwarming tegen zouden kunnen houden door minder CO₂ uit te stoten en het zonlicht te temperen door kristallen in de atmosfeer te schieten. Tijdens haar studie geschiedenis had ze begrepen dat er in die tijd ook wetenschappers waren die een andere mening hadden, maar dat die tegengeluiden

stelselmatig onderdrukt werden. Gek genoeg is er nu een eeuw later over die periode nagenoeg niets meer terug te vinden. Jammer eigenlijk dat er zo weinig over de oorzaken van de *Grote Chaos* bekend is. Het lijkt wel alsof er een bladzijde uit het geschiedenisboek van de mensheid is gescheurd. Zelfs in het Internetmuseum had ze niets over die tijd kunnen vinden. Alsof iemand op de knop ‘delete’ had gedrukt en daarmee alle berichten, maar dan ook alle berichten, die een ander licht op de gebeurtenissen hadden kunnen werpen, gewist had.

Juist die periode had ze als zwaartepunt gekozen voor haar onderzoek. Ze had wel een paar feiten gevonden maar alle achtergronden van de gebeurtenissen die ruim een eeuw geleden tot de *Grote Chaos* hadden geleid, waren kennelijk met opzet gewist uit het elektronisch geheugen van de mensheid. Wie wilde er toentertijd een geheim verbergen en wat zou dat geheim kunnen zijn, had ze zich al ontelbare malen afgevraagd. Ze hoopte dat ze ooit het antwoord zou vinden.

Ze schudde een paar maal krachtig met haar hoofd om alle gedachten aan het verleden te verdrijven en concentreerde zich op de volgende week. Donderdag zou ze haar achttiende verjaardag vieren en haar ouders wilden voor die

gelegenheid een uniek feest geven: een gemaskerd bal in de kledij van de voorbije eeuwen. Sinds lange tijd zou er weer een feest zijn voor de ‘*upper ten*’ van de Amsterdamse society, tenminste voor zover die er nog waren. Niet alleen het gewone volk was door de gevolgen van de vaccins in de tijd van de Covid 19 pandemie behoorlijk uitgedund maar ook de top van de samenleving was niet gespaard gebleven voor de bijwerkingen van het vaccin dat moest beschermen tegen het coronavirus. Zoveel was na de *Grote Chaos* wel bekend geworden maar hoe dat allemaal had kunnen gebeuren was in vele nevelen gehuld. Ze had de diverse rapporten gelezen die na de pandemie geschreven waren en zich bezig hielden met het beoordelen van de effectiviteit van de indertijd getroffen maatregelen rond de corona pandemie maar ook die rapporten versluisden meer dan dat zij ophelderden.

Kom, ze had nu even geen tijd om aan die mysterieuze periode te denken. Ze moest een lijst van gasten samenstellen en wilde alle uitnodigingen met een persoonlijk woord zelf schrijven en ondertekenen. Ze zou passend voor de gelegenheid, net als in een ver verleden, geschept papier gebruiken en de uitnodigingen niet op de onpersoonlijke manier via de grote centrale hersencomputer

in de geheugenchip van de gasten plaatsen die ze wilde uitnodigen. Ze zette haar eigen chip op *stand-by* wat één van haar liefste privileges was. Door het uitzetten van de chip kon ze zichzelf zijn met weliswaar minder kunstmatig denkvermogen maar ze kon wel op haar eigen gevoel afgaan. Ze was per slot van rekening een mens en niet een van de vele robots die het gebrek aan mensen hadden opgevangen. Eigenlijk, bedacht ze, leek de huidige samenleving op een feodale samenleving zoals in de middeleeuwen met haar familie aan het hoofd maar dan zonder boeren en lijfeigenen. Hoewel? Er waren inderdaad geen boeren meer maar het gewone volk was wel de vrijheid allang kwijt net zoals vroeger de lijfeigenen.

Ze stond in haar slaapkamer voor de grote virtuele spiegel en bekeek haar naakte lichaam in 3D van alle kanten. Ze was mooi, zag ze zelf wel. Een jonge vrouw waar de jeugd nog vanaf straalde met goedgevormde, lange benen. Ze was meer een Italiaans type, vond ze, zoals je die zag op oude foto's van het carnaval in Venetië of Verona. Alleen haar borsten waren naar haar smaak aan de kleine kant hoewel ze heel parmantig stonden met donkere tepels die fel afstaken tegen haar lichtbruine huid. Ze had nog geen vriend, hoewel ze een paar keer via haar chip het

zoekalgoritme had ingeschakeld. Of er was iets mis met het algoritme of met haarzelf, maar de jongens die een match gaven leken haar saai en totaal oninteressant. Ze hoopte dat op het feest ineens haar droomprins voor haar zou staan, gewoon door toeval, en dat er een vonk zou overslaan zodat ze beiden onmiddellijk wisten dat ze voor elkaar bestemd waren. Door dik en dun en niet zoals in het huwelijk van haar vader en moeder. Ja, romantisch was ze wel. Ze sloeg haar donkerbruine ogen naar boven en een glimlach zweefde rond haar lippen. Het wordt tijd dat je volwassen wordt, dacht ze, en je dromen opzij zet. De familiebelangen kun je ondanks je romantische gedachten niet zomaar opzij zetten. Onze familie is niet voor niets en ook niet zomaar de invloedrijkste familie van Amsterdam geworden, met wijde vertakkingen in de rest van de vrije wereld. Het huwelijk van haar ouders was het beste voorbeeld. Vader en moeder verschilden nogal wat in leeftijd en Julia vroeg zich af of ze wel ergens iets gemeenschappelijks hadden. Ja iets hadden ze gemeen: ze kwamen beiden uit een rijke en invloedrijke familie. Door hun huwelijk was de familie Haarman in een klap de meest machtige familie in de nog vrije Europese wereld geworden met alle voordelen van dien.

Ze had net haar gemakkelijke kleren aangetrokken toen er hard op de deur geklopt werd.

‘Ja. Binnen.’

De deur met de antieke, gekleurde glas-in-lood raampjes achter haar zwaaide open en Mina stormde de kamer binnen.

‘Je moeder zoekt je. Ze komt er aan en ze heeft haar kakmadam gezicht op. Dat belooft rottigheid.’

Ze was nog niet uitgesproken of de deur ging deze keer behoedzaam open en moeder Haarman schreed met een ernstig gezicht de kamer binnen. Ze was een lange, statige dame op wie de tijd nog niet veel invloed had gehad. Hier en daar was wel een rimpeltje te zien en het opgestoken zwarte haar vertoonde een grijze lok maar ze was nog steeds een uitgesproken schoonheid. Maar wel een verstarde schoonheid als uit marmer gehouwen waar slechts zelden een schim van haar vroegere spontaniteit doorbrak. Door de rol die ze al die jaren aan de zijde van haar man had gespeeld, waren haar uiterlijke en innerlijke persoon versmolten tot een ijzig masker waarachter ze zich goed kon verschuilen.

‘Julia kom even naast me zitten, ik moet een heel belangrijke zaak met je bespreken. Ja, een heel belangrijke zaak,’

herhaalde ze om het onderwerp kracht bij te zetten.

Julia ging naast haar op de bank zitten en moeder Haarman sloeg een arm om de schouder van haar dochter die onwillekeurig haar schouder iets wegtrok. Julia hoopte dat haar moeder het kleine gebaar niet had gemerkt, maar mevrouw Haarman had de afwijzing wel degelijk gevoeld. Ze wist dat haar dochter haar veroordeelde en dat deed haar pijn maar ze zei niets.

‘Je wordt straks achttien jaar. De leeftijd waarop ik indertijd met je vader trouwde. Dat was misschien geen huwelijk uit liefde, zoals je vaak in oude romantische boeken leest, maar de verbintenis is wel van immens belang voor onze familie geweest. Daardoor zitten je vader en leden van onze familie nu op invloedrijke plaatsen en geven leiding aan wat er van Europa is overgebleven. Wij willen onze positie verder versterken om ook in de toekomst weerstand te kunnen bieden aan het Chinese Rijk en het Ottomaanse Rijk dat mede door toedoen van onze familie aan onze Oostgrens is gestopt.’

Julia keek haar moeder glimlachend aan.

‘Dat weet ik allemaal, ik studeer niet voor niets immers geschiedenis. Vertel maar wat je eigenlijk wil zeggen, mama.’

Mijn dochter is slim. Slimmer dan ik was op die leeftijd, dacht haar moeder. Misschien niet slimmer maar ze durft nog steeds zelfstandig te denken maar dat gaat wel over net als bij mij indertijd.

‘Goed dan, wat ik eigenlijk wilde bespreken is het volgende. Je vader heeft voor het feest een belangrijke zakenrelatie uitgenodigd. Hij is het hoofd van een invloedrijke en financieel sterke familie die oorspronkelijk in Parijs woonde. Hij is met zijn bedrijf naar het vrije Europa gevlucht nadat de overname van het land door de Ottomanen niet meer te vermijden was. Hij is ouder dan jij maar je vader en ik zouden het graag zien als onze families door jullie beiden zouden samengaan.’

Julia keek haar moeder lang aan met een mengeling van verbazing en ingehouden woede.

‘Weet je, mama, wat zou jij in mijn plaats antwoorden? Of heb je niets geleerd uit de vele jaren dat je naast vader geleefd hebt. Ik zeg met opzet naast en niet samen met hem. Ja, jullie hebben een paar kinderen maar je kunt mij niet vertellen dat die uit liefde zijn geboren. Het was één van jouw plichten. Plichten voor de familie, ja alles deed je in belang van de familie. Maar ben je ooit een moment in je leven gelukkig geweest?’

Julia had blossen op haar wangen gekregen. Mama had haar hoofd gebogen. Ze wist dat haar dochter gelijk had maar ze kon moeilijk toegeven dat ze voor rijkdom had gekozen in plaats van voor geluk. Met een verbeterd blik richtte ze haar hoofd weer op.

‘Alles wat jij hebt, heb je te danken aan de familie. Je hebt de duurste opleiding gehad die je kunt bedenken, we hebben de meest kostbare chips die er bestaan voor je gekocht, je kon samen met je vriendinnen alles doen wat je maar wilde. We hebben alles, zonder er ook maar iets voor terug te vragen, voor jou betaald. Je kon daardoor je jeugd in volledige vrijheid genieten!’

Ze schreeuwde de laatste woorden er uit terwijl haar stem oversloeg.

‘Dat is allemaal waar mama maar ik zet die chips steeds vaker uit. Nu op dit moment ook. Omdat ik niet alleen het *Groot Algoritme* wil gebruiken om te zijn wie ik eigenlijk niet ben. Ik wil ook het gevoel laten spreken. Ik weet dat jullie mij veel hebben gegeven, ik weet ook waarom wij als familie ons meer kunnen permitteren dan andere families maar je weet ook dat we daar niet echt trots op kunnen zijn. Je weet ook dat, nu we aan de macht zijn, we niet echt trots kunnen zijn op wat de familie als heerser doet. Je weet ook hoe de familie het *Groot Algoritme* gebruikt om de vrijheid

van de bevolking te onderdrukken. Maar los daarvan, lieve mama, er is in het vrije Westen, zoals de familie het noemt, weinig plaats over voor liefde. We verschillen niet zoveel meer van onze robots. Alleen zij weten het niet beter maar wij kunnen het wel beter weten. Wij zijn nog steeds mensen.’

Mevrouw Haarman wist dat haar dochter alweer gelijk had maar sputterde nog wat tegen.

‘Je grootvader en je vader hadden zowel voor als na de *Grote Chaos* toch geen andere keuze. Ze moesten wel mee doen. Deed je niet mee dan kwam je bij de groep verliezers, de armoedzaaiers. Dat weet je heel goed. Juist die tijd heb jij bestudeerd. En kijk toch om je heen wat er met de meeste mensen is gebeurd.’

Julia had al vaak met haar moeder over vroeger gediscussieerd en wist dat argumenten geen zin hadden, zeker niet als moeder haar chip aan had staan.

‘Mama, ik beloof dat ik op het feest met die man zal dansen. Ik ga echt niet uit principe dwars liggen. Maar ik zal niet het familiebelang voor mijn eigen gevoel laten gaan. Ik wil niet dezelfde fout maken die jij vroeger hebt gemaakt. Lieve mama neem me niet kwalijk dat ik het zo zeg, maar zo voel ik het wel.’

Nadat mama op hoge poten het vertrek had verlaten en de deur tegen haar gewoonte in luid dichtsloeg, moesten Julia en Mina even giechelen. Julia stond op en ging aan de grote tafel zitten en Mina nam de stoel tegenover haar.

‘Laten we eerst maar naar de virtuele wereld gaan,’ stelde Julia voor.

‘Ik denk dat we daar wel de meesten van mijn vriendinnen vinden.’

‘Dat zou best kunne. Die sufkuten weten niet meer wat de werkelijkheid is en wat een illusie is. Maar kunnen we niet gewoon onze grijze cellen gebruikte en een lijsie opstellen? Ik heb zo’n schijt aan die virtuele wereld,’ mopperde Mina.

Julia keek Mina aan. Ze had weer eens gelijk met haar recht toe recht aan logica. De virtuele wereld was geschapen omdat de werkelijke wereld voor de meeste mensen nauwelijks nog iets te bieden had. Het schaarse werk dat er nog was, werd door robots veel beter gedaan dan door de mens. Wie wilde er nog als dokter of zelfs als chirurg werken? De medische robot had binnen nanoseconden de juiste diagnose gesteld omdat hij de beschikking had over de kennis en ervaring van de hele medische wereld in plaats van de kennis en de beperkte ervaring die een arts tijdens zijn hele werkzame leven moeizaam moest verzamelen.

‘Goed, laten we maar een lijstje maken. De twee zussen Van Loon,’ begon Julia.

‘Volgende op de lijst. Clara Halsema.’

Mina trok afkeurend haar wenkbrauwen op maar hield haar mond. Julia ging onverstoorbaar verder tot ze een lange lijst had van vrienden en vriendinnen die ze wilde uitnodigen.

‘Ik ga de uitnodigingen met de hand schrijven en jij kunt ze dan morgen bezorgen. Op die manier kan het *Groot Algoritme* niet te weten komen wie het feest bezoekt en,’ ze lachte even,

‘mijn ouders dus ook niet.’

Romeo

Romeo Bergweg en zijn bediende Ben wandelden op hun gemak langs de Brouwersgracht in de richting van de Prinsengracht.

‘Ik probeer me wel eens voor te stellen hoe het hier vroeger uitgezien heeft. Er moeten toen bijna een miljoen mensen in Amsterdam gewoond en gewerkt hebben. Mannen en vrouwen liepen door de winkelstraten en stopten af en toe voor een etalage. Er was van alles te koop. Jongens en meisjes fietsten in T-shirts en opwaaiende rokken overal tussendoor, er was een kleurrijke drukte op straat. Terrasjes van cafés zaten vol met vrolijke mensen die in de zomer lekker van de zon en de warmte genoten. In de winter schaatste iedereen op de Prinsengracht. Ik heb laatst een oude foto gezien, prachtig man!’

Maar Romeo keek niet alleen verheerlijkt naar oude foto’s uit het verleden. In een paar jaar tijd had hij in het diepste geheim een kleine organisatie opgezet in een poging om de

bestaande feodale maatschappij onder de heerschappij van de rijke familie Haarman te vervangen door een samenleving waarin de mens weer de vrijheid van meningsuiting had, de vrijheid terugkreeg om ongestraft eigen gedachten te hebben en het recht op eigendom terug kreeg zoals in lang vervlogen tijden. Een samenleving zonder de altijd en overal aanwezige dreiging van het *Groot Algoritme*. Het was een gevaarlijke missie. Elke daad van verzet, hoe klein ook, leidde onherroepelijk tot verbanning naar het land van de bezitlozen. Zo'n verbanning was net als de dood. Niemand wist met zekerheid wat een verbanning betekende, er was immers net als bij de dood nog nooit iemand teruggekomen. In ieder geval was er niemand die geloofde dat de wereld van de bezitlozen een andere naam voor de hemel was. Het was de hel en iedereen was zo bang als de dood voor de hel.

Van de geheime activiteiten van zijn werkgever die in de loop van de jaren ook een vriend was geworden, had Ben geen enkele notie. Hij dacht alleen maar dat Romeo weer op z'n stokpaardje reed. Romeo dacht graag aan de tijd voor de *Grote Chaos* en de vrijheid die toen heerste maar alleen al het denken aan die tijd was gevaarlijk. Hij probeerde daarom het gesprek een andere wending te geven

voordat een geheime robot de gevaarlijke gedachten van Romeo kon opvangen en hij negatieve punten op zijn sociale account zou krijgen.

‘t Is hier best wel gezellig druk,’ begon Ben met een neutraal onderwerp.

‘Ja, druk wel. Maar gezellig is anders. Hier lopen bijna alleen maar robots. Er is hier een stukje verderop in de Willemsstraat een recyclingbedrijf voor robots. Als hun voorgeschreven tijd afgelopen is, gaan ze daar naar toe. Sommige krijgen een update, andere worden gesloopt en door het nieuwste model vervangen. Kijk maar. Die we tegen komen zien er allemaal als nieuw uit en je kunt ze nauwelijks van mensen onderscheiden. Alleen als je recht op een robot afloopt, kun je zien dat het geen mens is: ze gaan automatisch opzij. Die reflex hadden ze al bij de eerste modellen ingebouwd. Wist je dat niet?’

Ben maakte er een sport van en zag de een na de andere robot opzij stappen als hij in hun baan kwam. Lachend probeerde hij het telkens weer.

‘Je hebt gelijk. Moet je daar kijken, die grote blonde. Daar hebben ze echt werk van gemaakt! Als het geen robot was, zou je zo verliefd op die meid kunnen worden.’

‘Hé, kleine klootzak. Heb je misschien stront in je ogen? Ken je niet opzij gaan als er een dame aankomt.’

Ben hielp de blonde vrouw schuld bewust bij het oprapen van een paar grote enveloppen die ze na de heftige botsing had laten vallen.

‘Neem me niet kwalijk,’ stotterde Ben met een hoogrood hoofd.

‘Ik dacht dat je een robot was.’

‘Je ben niet alleen een kleine lul maar je heb ook niks in je tering hersens. Zie ik eruit als een robot?’

Uitdagend stak ze haar goed ontwikkelde borsten naar voren. Ze bukte opnieuw en hield twee enveloppen omhoog die onder het vuil en natte sneeuw zaten.

‘Oh, oh,’ jammerde ze,

‘mot je nou is kijke. Weet je, ik ben de bediende van Julia Haarman en moet de enveloppe met me eigenste handen overgeve. Het zijn uitnodiginge voor het grote feest maar met zo’n rotzooi kan ik toch nie ankomme. Oh, oh, kut zég. Ik heb ook altijd pech. Loop ik tegen zo’n stomme zakkenwasser an.’

Romeo had het schouwspel met verwondering aangekeken. De bediende van Julia, de rijke Julia, de dochter van de